

Když se naplňovaly dny...

List miroslavského evangelického sboru

Velikonoce 2020, když řádil onen virus...

Když se naplňovaly dny, kdy měl být vzat vzhůru, upjal svou mysl k cestě do Jeruzaléma. (L 9, 51)

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé v Kristu, kdysi dávno jsem si do své bible udělal tužkou poznámku, právě v místě deváté kapitoly Lukášova evangelia, padesátém prvním verši: „zde začíná Ježíšova cesta do Jeruzaléma, zde začínají pašije“. Ovšem čtenář Lukášova evangelia rychle zjistí, že do samotných Pašijí, do velikonočního příběhu našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista, je ještě daleko. A přesto, ta Lukášova věta: „upjal svou mysl k cestě do Jeruzaléma“, je obrovsky důležitá. Ukazuje, že Ježíš cíleně a záměrně do Jeruzaléma směřuje. A ví, jak to tam s ním skončí, že ho tam čeká zatčení, výslech, mučení, křížová cesta na Golgotu, a nakonec smrt na kříži. Věděl to dávno. A přesto svou mysl upřel na cestu do Jeruzaléma.

Proč to zmiňuji? Vzpomínám si, jak jsme jako studenti teologie probírali pašijový příběh, konkrétně Ježíšovu poslední večeři s učedníky. Náš učitel Nového zákona nám na textu tohoto oddílu ukazoval, jak to měl Ježíš všechno předem promyšlené, žádná náhoda, žádná improvizace. Ukazuje se, jak věděl, co dělá a proč to dělá. Velikonoční události nebyly slepou náhodou, improvizací, justičním omylem, ale promyšleným vstupem Ježíše Krista do centra, do samotného středu hříchu, lidského otročení zlu, lidské pýchy a vzpoury proti Bohu. Ježíš ví, že k tomuto střetnutí směřuje a ví, že to bude pro něj bolestivé, že ho to bude stát život. Ale spoléhá na Boha. Proto Lukáš píše: „...upjal svou mysl k cestě do Jeruzaléma“. V této souvislosti si připomínám název knihy, kterou napsal evangelický farář a později synodní senior Českobratrské církve evangelické, Miroslav Hájek. Svou knihu nazval: „Vím, komu jsem uvěřil.“ Tato věta může být větou naší víry. Když se vás někdo zeptá, proč věříš, v koho věříš, co ti to dává? Pak naše dnešní vyznání víry může znít právě takto: Věřím, že Ježíš Kristus mi ukázal cestu životem a světem. Vím, koho následuji, komu chci patřit, kdo je můj Pán, na kom se orientuji... Je to ten, kdo podstoupil střetnutí se zlem, vědomě a cíleně, kdo v tomto zápase spolehl na Boha, a obstál. Kdo neuhnul. On podstoupil zápas se zlem i za mě, za nás.

Velký pátek – Smysl Ježíšova kříže.

Lidé si od počátku křesťanství kladou otázku, jaký měla Ježíšova smrt na kříži smysl. V bibli je mnoho odpovědí. Celý Ježíšův příběh je jednou odpovědí. Náš Pán a Spasitel věřil, že Boží království je blízko. Věřil, že má smysl přijímat lidi různě vyloučené, lidi, kteří touží po odpuštění. Věřil, že má smysl pomáhat lidem i v beznadějných případech. Věřil, že má smysl se obětovat pro druhé. Věřil, že Boží království je i pro děti, které ještě nemohou nic chápat. A také pro ty, kteří byli označeni za nezpůsobitelné vůbec něco chápat. Věřil, že i ti, o kterých se říkalo, že jsou nenapravitelní hříšníci, mají šanci na nový život. Obětem násilí a ďábelského zla dával naději, že nad životem nemá poslední slovo ďábelské zlo, ale slovo Boží. Věřil, že Boží království je možné žít už tady ve světě, mezi lidmi a s lidmi. Věřil, že když se Boží království vezme vážně, lze překonávat nenávist, zášť a zoufalství, že je možné překonat rozdělování lidí na schopné a neschopné, na ty naše a cizáky. Této víře zasvětil svůj život. Žil Boží království naplno a učil žít a naplňovat Boží království i své následovníky. Ve jménu této víry neváhal překračovat tehdy platná pravidla (a překračuje je dodnes!). Ve jménu této víry šel do střetu se svými odpůrci. Dával naději těm, kterým už nikdo naději nedával. Stavěl se na stranu vyloučených. Věřil, že Boží království má sílu měnit svět a vítězí nad lidským hříchem a smrtí. S touto vírou šel i na kříž. Netoužil po smrti, ale věřil, že Bůh mu dá za pravdu, přizná se k jeho víře i navzdory těm, kteří ho odsoudili a nechali na kříži zemřít. Navzdory smrti, navzdory těm, kteří ho zavrhl i s jeho programem.

Ježíš za tuto víru zaplatil nejvyšší cenu. Prožil utrpení těla i duše. Sáh si na nejhlubší dno. Na kříži zakusil podle evangelistů Marka a Matouše totální samotu, když volal slovy žalmu 22: „Bože můj, proč jsi mě opustil.“ Zakusil na sobě to, co prožívali

mnozí z těch, kterým pomáhal: malomocným, vyloučeným, vyhnaným z lidské společnosti, opovrhovaným. Boží Syn to zažil spolu s nimi.

Podle evangelisti Lukáše na kříži prožil své dno, když umíral spolu se zločinci. Jednomu z těch zločinců, na dně, kam jen může člověk padnout, zvěstuje odpuštění a naději, tak jak to zvěstoval dřív jiným beznadějným hříšníkům a volal je k uzdravení, k novému životu. Říká mu: „*Amen pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji*“.

A nakonec evangelista Jan, který líčí, jak Ježíš v poslední chvíli, než skončil, podává jakoby hlášení tam nahoru, tam k Bohu Otci, když říká: „*Dokonáno jest!*“ To, co jsem měl vykonat, co jsem měl hlásat, co mělo být mezi lidmi vyhlášeno, vykonáno a realizováno, to bylo učiněno! Už je to mezi lidmi, už to klíčí a roste! *Dokonáno jest!* Boží dílo bylo vykonáno. Ježíš Kristus umírá na kříži, odsouzen odpůrci Božího království.

Do poslední chvíle Kristu věří, že Boží království má smysl. Dává prostor Bohu a jeho konání a s tím umírá. Tady náš Pán Ježíš Kristus ukazuje nejhlubší smysl víry v Boha. Ukazuje to na kříži!

Zaplatil nejvyšší cenu, dal svůj život jako výkupné (ne až na kříži, ale od samého počátku, už když se vydával pro druhé a za druhé zápasil). Vykoupil nás z beznaděje a nesmyslu. Proto věříme, že Kristus Ježíš je také Vykupitel: *Christus Redemptor*.

Zachránil nás, když nás vyhledal, oslovil, zavolal a přivedl zpět k Bohu. Proto věříme, že Ježíš je Kristus, tedy Mesiáš, Spasitel: *Christus Salvator*.

On nás dovedl zpět k Bohu, kterého lidstvo zavrholo. On nám ukázal, kdo je Bůh, jaká je jeho vůle. Na Kristu poznáváme Boha, jehož nikdo nikdy neviděl. Proto věříme, že Ježíš Kristus je Pán. Tento titul kdysi patřil jen Bohu, nyní to můžeme vyznat i o Ježíši Kristu. *Christus Dominus*.

Ježíš také učil své následovníky volat k Bohu „*Otče!*“ Takto se k Bohu obracel a takto učil volat i své následovníky, když říká, modlete se takto: „*Otče náš...*“ A proto, kdo se takto, podle našeho Pána a Spasitele, modlí, je dítě Boží! Jsme spolu s Kristem děti Boží! Druhá neděle po Velikonocích se nazývá „*Quasimodogeniti*“, což se překládá „*jako znovuzrození...*“ Ano, jsme hříšníci, lidé různé divní, různě porušení a stále chybující, stále něco blbě dělající, unavení, mladí, staří, plní síly i nad hrobem, i v hrobě...ve spojení s Kristem, spojení stejnou vírou v Boží království, stejně v modlitbě volající „*Otče!*“, jsme děti Boží spolu s Kristem, Ježíšem naším Pánem, jenž je nám také bratrem v životě i ve smrti i v naději života nového v plnosti Božího království.

Bílá sobota

Co tedy s tou sobotou? Máme ji nějak vyplnit? Třeba pečením mazanců či jinou jarní činností? Mazance péct můžeme i konat jarní činnosti, ale s tím se pojí i symbolická mezidoba. Bílá sobota je dnem symbolického ticha. Od pátečního večera všechno zmlklo. Je ticho. Kristova smrt nebyla jen zdánlivá. Bílá sobota nám symbolicky ukazuje, že Kristus, Boží Syn, zemřel, byl sňat z kříže a svými přáteli uložen do hrobu. Zemřel! Pohřben jest! Ne smrt naoko! Není to hra na život a na smrt, kterou by nám tu Bůh předváděl. „*Ukřižován, umřel, pohřben jest!*“ Tak vyznáváme v křesťanské víře. Bílá sobota nám symbolicky ukazuje to, co

podstoupí každý, co podstoupíme všichni. Zemřeme a budeme uloženi do hrobů a bude ticho, bude konec... To podstoupil Boží Syn Ježíš, Bůh sám v Kristu. Hroby našich blízkých, hroby našich zemřelých, hroby našich předků, hroby bezejmenných, ztracených, ano i masové hroby zabitých, padlých, všech různě mrtvých, i naše budoucí hroby, to všechno je zahrnuto symbolicky do Bílé soboty. „*Pohřben jest!*“ Ale nad všemi hroby se vznáší Duch Boží. Z chaosu a zmaru, z beztvaré hmoty, z neživého, mrtvolného, tvoří Bůh život. Bílá sobota tak není jen časem pečení mazanců a jiných jarních aktivit, ale také časem napětí, časem očekávání, časem víry, a s přibývajícimi sobotními hodina také časem bdění a vyhlížení Božího dění nad hroby, nad smrtí, nad zmarem. Bílá sobota v noci přechází v Neděli vzkříšení. Noc ze soboty na neděli může být časem bohoslužby, časem modlitby, chvalozpěvu. To jitro po sobotě je čas Božího jednání. Bůh tvoří život. Nedá se zastavit!

Vzkříšení – neděle

Každé Velikonoce mě vždycky znovu „dostává“ (pozitivně) to, jak je to pro Ježíšovy učedníky naprosto nepochopitelná událost, se kterou vůbec nepočítali. Velikonoční příběh znám téměř nazpaměť, ale přesto... To setkání učedníků s Ježíšem v Emauzích, ten závod Petra a učedníka, kterého Ježíš miloval. To, jak běželi ke hrobu. Petr, který se vrhá do vody a brodí se ke vzkříšenému Pánu. Znovu mě fascinuje příběh Marie Magdalské, která hledá Pána. Nepoznává Vzkříšeného Krista, přestože Ježíše znala. Jak by mohla, vždyť je to tak nepochopitelné! Tak nové! Poznává ho, až když ji on osloví, když se jí dá poznat. On na ni myslí ještě, když ona ho má za mrtvého. On se přidává nepoznaně k učedníkům, když oni to už dávno odpískali a sklesle se

vrací domů. On přichází k těm, kteří prožívají hořký pocit opuštěnosti, aniž by ho zavolali. Vzkříšený Kristus přichází k těm, kteří ho mají za beznadějně mrtvého. Věřme, že přichází takto i k nám.

Vzkříšení Ježíše Krista je něco tak nového, že pro to těžko hledáme slova. Všechno naše mluvení je provizorní, jde za hranu lidské zkušenosti. Tehdejší historici vzkříšení Krista zcela pominuli, vůbec o něm nevěděli. Vzkříšení Krista je nové Boží stvoření a jde zcela novou cestou dějinami. My vidíme mrtvého, jeho pohřeb, místo, kam ho položili, a máme tu zkušenost, že ten, kdo zemřel, je prostě mrtvý...A tak jsou události Neděle vzkříšení vždycky a pokaždé velkým Božím tajemstvím (ne záhadou!). Darem, který vede k pokoře před tím, co se tehdy stalo, co Bůh s Kristem a skrze Krista učinil a činí dodnes.

Původně rozprášené skupinka Ježíšových příznivců a sympatizantů, ustrašená z jeho smrti, se objevuje na scéně jako neohrožená církev, která vyznává Krista a přiznává se k Ukřižovanému, o němž vyznává, že ho Bůh vzkřísil. Tato skupina roste a koná nepřestavitelné věci a neváhá jít kvůli víře v Ježíše Krista i na smrt. Poznat vzkříšeného Krista nejde, dokud vás neosloví tak, jak vás může oslovit jen ten, kdo vás hluboce zná. Každý, kdo chodí do kostela nebo, kdo v Krista věří nebo jej svým jednáním a myšlením následuje, může počítat s tím, že ho Kristus povolal a oslovil. A to platí i pro dnešek.

Zelený čtvrtek

Tímto se vracíme vlastně na počátek velikonočních událostí, ale probíráme to až teď jakoby na závěr. Není to chyba. Právě poslední večeře Ježíše Krista s učedníky v předvečer zatčení otevírá pašijový příběh. Ale zároveň každá večeře Páně, kterou až dodnes jeho církev v různých podobách slaví, je spojením každého z nás s Kristem.

Vybavuji si Pašije, kterou zhudebnila kapela *The Plastic People Of The Universe*. Desku pašijí nahrála kapela na chalupě Václava Havla v sedmdesátých letech v době, kdy politický režim u nás křesťanství nepřál. A přesto znělo slovo Písma. Celá skladba pašijí je postavena na textech z bible, tedy také na textech z knihy Exodus (2. kniha Mojžíšova

Starého zákona Bible), kapitola 12. Ve skladbě zní pořad dokola, jako refrén, věta z Exodu: „*Neboť jítí jest Hospodinovo!*“ Kristus, náš vzkříšený Pán, toto slovo naplňuje. Tehdy Hospodin vyváděl Izraelity z egyptského otroctví a oni šli podle Božího slova. Často reptali, často se bouřili, často odpadali od Božího slova, ale byl to Bůh, kdo s nimi držel smlouvu, kdo zůstal věrný svému dílu. A proto Boží dílo pokračuje. Kristus se k tomu přiznal, vzal to Boží jítí, tu Boží cestu na sebe, když se ztotožnil s tím beránkem, který byl tehdy v Egyptě zabíjen.

Když slavíme kdykoli během roku večeři Páně, tak se s námi Kristus spojuje, připojuje nás k lidu, který jde podle Božího slova. Vede nás z otroctví do svobody, ze smrti do života, ze zoufalství k naději, neboť jítí jest Hospodinovo. Kdo přijímá kalich a chléb, přijímá Krista, spojuje se s ním a jde spolu s ním na Boží cestě. Neboť jítí jest Hospodinovo. A toto jítí není minulost. Toto jítí jest stálá pout' s Bohem do jeho království.

Slovo na závěr

Omlouvám se za dlouhé „kázání“. Velikonoční události probouzejí k přemýšlení, zvláště nyní, kdy je více času. Prožívám tyto dny tak, že více čtu Písmo, a to i proto, že pracuji na příští příručce „Na každý den“. Snažím se dělat také něco fyzicky, například jsme s Matyášem vyčistili část dvorku na faře a zasadili fikovník. Těšíme se z teplých jarních dnů. Na internetu občas hledám písně a skladby, které máme také ve zpěvnících. Už se těším, až je všichni zase v kostele nebo u vás doma zazpíváme. S lidmi ve sboru jsem ve spojení tak, že si voláme. Často mi lidé volají sami. Jsem rád, že se mohu s vámi potkat na ulici a prohodit přes roušku pár slov, je to skvělé se vidět. Těším se na návštěvy u vás doma, až to bude možné.

S diasporou jsem ve spojení více méně dopisy nebo telefonicky nebo přes internet. Jiná možnost zatím není. Ale i tak mám zprávy od různých lidí z diaspory, jsou napojeni. Někde ale bude třeba ještě zabrat.

S radostí mě překvapuje, jak pozitivní ohlas mají předcházející dopisy. Jsem za to rád. Děkuji všem za zpětnou vazbu. Rád bych pro vás udělal více, ale mám omezené možnosti. S kolegy a kolegyněmi jsem ve spojení mailem, občas si různě voláme a probíráme současnou situaci i aktuální otázky. Jak asi víte, sbory a kolegové současnou situaci řeší různě, podle svých možností. Ovšem řešení některých sborů vyvolávají otázky, které mezi námi rezonují.

Jinak s dětmi muzicírujeme, zkusíme různé písně, něco ze Svítá, také nějaké písně od Beatles. Je to takové amatérské, ale děcka to baví. V místnosti dole na faře jsme vytvořili hudební zkušebnu s nástroji, mikrofony, aparáty atd. V presbyterně si děti zřídily také cosi jako studovnu, a když nejsou prázdniny, tak studují, a zdá se, že učitelé a učitelky jsou zatím v klidu. Takže tady zatím dobrý...

Závěrem. Přeji vám, abyste i letos Velikonoce prožili ve víře v našeho Pána a Spasitele Krista Ježíše. Přeji vám, abyste v Ježíši Kristu našli pevné místo. Čtěte Pašije, jak jsou zapsány v evangeliích. Čtěte a meditujte. Čtěte i texty z Exodu, zvláště ty pasáže, kde se mluví o vyvedení z Egypta, kde se mluví o hodu Beránka. Nezapomeňte na žalmy a písně. Jak se říká: „Když si v tísní, řekni to v písni...“

Modlitba

Ty, který máš klíče k životu: Otevři naše srdce, abychom velikonoční zprávu přijali a spolehli se na ni. Odezeň všechny chmury, všechno, co nás děsí a co nám nahání strach. Otevři nás pro tu obrovskou radost ze svého vítězství na smrti a ďáblem a učíš nás pevnými ve víře, že se také tady na zemi zavřou brány pekla. Ty živý, ved' svět k míru. Naplň jáсотem všechno stvoření, ať slaví život a vzdává ti chválu. Amen.

(Z knihy modliteb: „Vždyť se mnou jsi ty...“)

Praktické informace

Mé telefonní číslo: 603 186 128

Lze volat, lze poslat SMS. Někteří volají. Nebojte se volat i vy.

E-mail:

sedl.david@centrum.cz; miroslav@evangnet.cz; cce.miroslav@volny.cz

Můžete si vybrat, kterou adresu zvolíte, na všechny to dojde. Ta první je má osobní.

Dále zde máme webovou adresu našeho sboru <http://miroslav.evangnet.cz>

O dalším vývoji budete informováni.

Zatím zůstávají kostely uzavřeny, a tak jsou pozastaveny všechny sborové aktivity.

Děkuji všem, kdo podporujete chod sboru.

Kdo roznáší dopisy, posílá SMS, maily, poskytuje roušky, pomáhá jinak, kdo různě zprostředkovává kontakty, předává informace.

Myslím na vás všechny, jak to zvládáte, co děláte.

Těším se na brzké setkání.

A pokoj Boží at' vás provází

David Sedláček, evangelický farář v Miroslavi